

Obtěžování + bagatelizace = umlčování

Člověka obtěžuje spousta věcí: hlasitý hovor v autobuse, pronikavý parfém, tlusté holky, nemytí chlapi, hudba od sousedů, škaredá socha nebo novostavba, blbá reklama, rozmazlené děti či moralizující intelektuálky.

Každý čtenář by mohl ve výčtu svých obtěžujících věcí pokračovat. Svět by byl určitě lepším místem, kdyby všechny ty nepříjemnosti zmizely a my měli jen libé zážitky. To je ale jen zbožné přání, protože skutečný život je vždycky občas otravný, náročný a obtěžující. Žádná pohádka.

Ted' se nám tu ovšem rozmohl jeden nebezpečný nešvar.

Začíná mediální obžalobou, jež se maskuje jako nejosobnější přiznání: Tahle nepřístojnost se mi stala, osobně se mě dotkla a dodnes mě bolí. Například: v dětství mi nadávali do tlouštíků. Nebo: pořád se mě příbuzní ptají, kdy si už pořídím děti. Anebo: obtěžují mě sprosté vtipy, které říkají podnapilí muži. Když dnes zveřejníte takové osobní odhalení, část veřejnosti vám okamžitě zatleská, ocení

vaši odvahu jít se svým traumatem ven a začne vám přizvukovat, jak je ten svět děsivé a hrůzostrašné místo. A že jim se to děje taky a že s tím je nutno něco dělat.

To je ovšem jen první stadiu. Následuje druhá fáze: odhodlání těch správných pionýrů, že špatný svět je třeba změnit a lidi převychovat. Z veřejného přiznání se stane klacek, kterým je třeba mlátit a vyhrožovat zbytku světa: to ty ubližuješ nevinátkům! Už nikdy nikomu nesmíš nadávat do tlouštíků, ani se nesmíš dcery zeptat na vnučata, ani nemůžeš prohlásit, že se ti nelíbí tlustá břicha, protože dotčené to obtěžuje a osobně se jich to nemile dotýká. Dalším stadiem je pokus škodlivé jednání zakázat, a když se nová legislativa neprosadí, je třeba alespoň přesvědčit veřejnost, že chování některých nekorektních individuů je bagatelizováním velkých křivd.

Nevadí vám vtipy na tlouštíky? Pak ovšem bagatelizujete jejich osobní problém, podobně jako když chcete po dceři vnučata, hlasitě zpívat, nosit výrazný parfém nebo říkat oplzlé vtipy. Cožpak nechápete, že je to uráží a že jim to převelice vadí?

A najednou se každodenní realita nazvaná „tohle mi vadí“ promění na snahu o omezení slova a umlčování, o zákaz některých postojů či dosud běžných způsobů chování. Jakmile totiž přiznáte, že „vám ale zrovna tohle nevadí“, sesypou se na vás aktivisté i progresivistická média a trvají na tom, že zlehčujete, že podporujete nenávist a ubližujete těm, co s tím původním obviněním přišli.

Dnes prostě ani nesmíte říct svůj názor či zkušenost, protože už jen tím se prý dopouštíte urážky a zhoršujete problémy jiných.

Nálepkovači říkají, že chtějí od druhých respekt, ale ve skutečnosti si nárokují naprostou mlčenlivost. Nežádají respekt, ale výsady. Chtějí právo jen pro sebe, nikoliv pro ostatní. Nechtějí úctu, ale vaši nesvobodu. S plnou pusou práva na vlastní sebeurčení zakazují každý jiný názor a vůbec vše, co nekonvenuje

právě jim. Nepochopí, že může-li jeden tvrdit, že mu něco na tomto světě vadí, pak druhý má stejné právo popsat svou zkušenost a tvrdit, že mu stejná věc nevadí, podobně jako že mu vadí tlouštíci, blondýny, cizinci, bezdětné dcery a ti, co je hned urazí jiný názor.

Inu, hezky se nám ta budoucnost vybarvuje. Už žádná pohádka, ale děsivý totalitní svět, v němž je třeba souhlasit s každou módní blbinou a mlčet.

Takže shrnutí pro méně chápavé: Říkejte si, cokoli chcete. O čemkoliv. A jak je vám libo. **Ale dopřejte stejné právo i všem ostatním.**

| Daniela Kovářová

■ ■ ■ ■ ■ (2 votes, average: **4,00** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

